

SZILÁGYI SZILVIA

Töredék én

A fényképezés előtt anyám még félrehív, nevetve-szánakozva megigazítja a nyakamon lévő kendőt, majd nyomatékosan rám szól, hogy ne előre, hanem a leghátsó sorba álljak, a kis Cuc Vasi mögé. Nem tudom, miért kéri ezt, de nem is gondolkodom rajta, minden, ami van, ami velem történik, egyszerű és megkérdőjelezhetetlen.

Ott állunk hosszú percekig a vakító napsütésben, míg a fényképész összeszereli a gépet. Persze én ezt nem tudom, én nem tudok semmit, tudatlan törpe vagyok a hátsó sorban. Hamar elunom a dolgot, anyámra nézek, de ő nem figyel, lábujjhegyre állok hát, és a Vasi válla fölött meglesem a fényképészt...

Úgy nézek ki a képen, mint egy tejbetök, piros-sárga-kék trikolor kendővel a nyakán.

Mindig olyan furcsa érzésem támad a fotó láttán, valami ilyesmit érezhet az osztályelső, akit jól rászednek, először röstelli, hogy őt, a nagyokost sikerült átrázni, aztán másnap jót nevet az egészen, csak hogy ez nálam nem egymást felváltva jelentkezik, hanem szimultán, kesernyés mázzal vonva be az egész óvodáskori emlékképet.

Az egész nagycsoport a rozoga kis színpadon áll és lámpaláztól kipirult arccal éneklie a román himnuszot. Kivéve engem. Én a pirosra mázolt padlódeszkát bámulom és sírásra görbülő szájjal, némán tátogom a számomra minden értelem nélküli szöveget. Közben szégyellem magam, de hogy pontosan miért, azt nem tudom, annyit viszont sejtek, hogy amit csinálok, az valamiért rossz.

– Mert magyar gyerek nem éneklie a román himnuszot – kiabálja a székelly nagypám –, mert a magyar gyerek magyar gyerek, és a magyar szülők ne engedjék, hogy oláhul énekeltessek a magyar kölykeiket, és a fenébe az ilyen óvónővel, Albert!

Én erről azonban mit sem tudok, én csak azt tudom, hogy papa haragszik rám, ettől aztán tényleg el is szégyellem magam. Igazi könnyek potyognak a színpadra.

SZILÁGYI SZILVIA (1993, Székelyhíd) 2015-ben végzett a nagyváradai Partiumi Keresztény Egyetem magyar nyelv és irodalom szakán. Jelenleg a Debreceni Egyetem mesterszakos hallgatója. Első novellája a Kortárs Hangon 2015 című kötetben jelent meg.

A sátor falát bámulom, de azt képzelem, egy fa tetején fekszem, mert az sokkal izgalmasabb lenne, mint a kert közepén felállított dög meleg sátorban üldögelni naphosszat. Gréti is velem van, ő a legjobb barátnőm, a szomszédunk, Florica néni unokája, az ő „curvulița de Greti”-je. Minden nyári vakációt a mamájánál, nálunk tölt, és csak sulikezdsre megy haza Tordára. Nem tud magyarul, de nem gond, én tanulok románul, ő magyarul, a végén pedig pontosan olyan lecsó-nyelvet kezdünk el beszélni egymás között, mint amilyet Florica néni is hatvan év székelyhídi levegő után.

– Trăiți aici, în România, mâncati pâinea românilor, dar nu vorbiți limba română! Sper că sunteți mândri de voi înșivă!?

Ez a dauerolt hajú, bordóra pingált szájú nő már hat éve tanít Székelyhídon, de a magyar nyelv leperreg róla, mint az ócska körömlakkja, az ő szájából nem tűnik jogosnak a kirohanás.

– *Mit mond?* – kérdezi ingerülten az egyik osztálytársam, mintha csak egy legyet akarna elhessenteni.

– Azt, hogy hülyék vagyunk, baszd meg!

Hangosan felnevetünk.

Ismét változik a szín, valahogy úgy, mint a drámákban, csak gyorsabban. Mert most másabb a levegő is, igaz, nem jobb, nem rosszabb, csak másabb, *idegen*.

– Romániai vagy? És azon belül?

– Székelyhídi.

– Áh, Székelyföld jó hely, voltam két éve kirándulni ott, a hegyek,...

– Nem *Székelyföld*, hanem...

– ...pálinka, jó levegő meg a székelyek, azok az igazi magyarok, én mondom neked, nem az itteniek, ezeknek csak a bulizás van, de a *székelyek, Erdély*...

Nem figyeltem rá, azon gondolkodtam, hogy egyszerűen képtelen lennék megfogalmazni, hogy mit jelent nekem ez az egész, hogy sehogyan se lehetne összeilleszteni, egyetlen képpé gyúrni azt a sok össze nem illő darabkát, ami vagyok. Valamit mégis kezdeni kellene vele, megfejteni, leköpní vagy elidegenítve telibe röhögni, mint régen azt a tanárnőt. Mert dühít, hogy lényegében most is ott állok a hátsó sorban, és továbbra sem értek semmit.

(*Tabéry novellapályázat 2016 – dicséret*)